

De Heraut

voor de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 24 Mei 1914. N°. 1896.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de grondbereiden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentieaanvragen aan de ADMINISTRATIE. Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Insendingen, die later dan Vrijdag 's namiddags te 12 uur worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor België per jaar f 3.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere buitenland en Ned.-Indië per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f .10. Abonnementen worden aangegane door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaren, Postdirecteuren enz.
Advertentieprijs: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elke regel meer f .20. Aanvragen en vermelding van Belldagen f .12 per regel.

Van de Volëinding.

CXXXIII.

VIERDE REEKS.

XXXIV.

En men heeft zijn graf bij de goddeloosheid gesteld, en hij is bij den rijk in zijn dood geweest, omdat hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in zijn mond geweest is. Jesaja 53: 9.

Helder komt 't dan aldus voor ons te staan. Ten eerste rustte op ons menschelek geslacht de vloek in den last des toorns Gods tegen de onheilgeheide die met den val in ons was opgekomen. Ten tweede rustte de vloek en de toorn Gods derhalve voorwerpelijk ook op den Christus, die in het leven van ons geslacht was ingegaan, en er deelgenoot en Hoofd van was geworden. In de derde plaats werd het lijden van dezen vloek en van den toorn Gods, subjectief, alleen door den Christus in volle wight gevoeld en doorleiden, daar hij, als de heilige, dit alleen kon. En in de vierde plaats is het beest, de gewaarwording van het lijden hiervan in zijn volle wight eerst door den Christus geleden bij zijn botsing met het gezag van Sanhedrin en Keizerrijk, als de door God bestelde machten, en wel het scherpst toen die botsing hem in den dood wierp, en in dien dood ook het bangste en bitterste zielelijden over hem bracht. Voorwerpelijk, objectief, staat het gelijk. De vloek en de toorn Gods rustte gelijkelijk op heel ons geslacht en op den Christus die in ons geslacht was ingegaan. Onderwerpelijk, subjectief, daarentegen draagt de wijdige mensch die vloek en toorn eerst in de verdoemenis, en dan eeuwig, de Christus daarentegen hier reeds op aarde, omdat hij, als zonder zonde, aanstands er in werd gewikkeld; en zulks wel ten deele reeds van zijn geboorte af, maar klimmend in Gethsemane, en ten volle toen hij, bij de botsing met de twee van God verordende wereldmachten, den dood inging en den beker van Gods toorn tot op den bodem ledigde. Ge moet hier den Heilige tegenover den Dood, en wel tegenover dien Dood tot in zijn diepte wortel, stellen, om de heilsche smarten, die de Christus altoos aan het Kruis droeg, te verstaan. Leven en Dood stonden voor den Christus lijnrecht tegenover elkander. Ingaan in den Dood was voor Jezus uit het leven uitgeworpen worden. Niet alleen afgesneden worden van dit tijdelijk leven op aarde, maar buiten alle leven worden gesteld, en overgebracht in vlak het volstrekte tegendeel van het leven, d. i. in den eeuwiggen Dood. Vandaar het *Eli Lama Sabach-tani*.

Van God verlaten zijn, was voor den Christus buiten het leven komen te staan en weg zijn. Uit deze oorzaak nu kwam te midden van deze heilsche worsteling de uitroep: «Vader, in uwe handen bevel ik mijnen geest». Jezus wist en voelde, dat hij, als de Heilige en als de Zone Gods, ook al ging hij in den eeuwiggen dood in, er niet in kon blijven. En daarom nu bevelde Jezus, stervend, zijn geest, dat is zijn levensadem, aan den Vader aan, opdat, waar hij zelf wegzak, de Vader zijn levensgeest houden mocht. Uit 's Vaders hand kon hij 't leven in zijn verrijzenis terugontvangen. Juist ter oorzaak van zijn Godheid kon de Christus, als in één oogenblik des tijds, het eeuwige van dien Dood doorworstelen. Waar het schuldige creatuur in geen eeuwigheid mee gereed komt, was door hem voldeind toen de derde morgen daagde en hij opstond uit het graf. Hij had uit eeuwige liefde in zijn Vleeschwording ons menschelek geslacht aan zich getrokken, was er ingegaan, was er deelgenoot, was er lid, was er tweede Hoofd, was er als onzer één van geworden. Al de stormen van vloek en toorn konden daarom niet langs hem heenglijden. Ze moesten in hem dringen en hem innerlijk uiteenscheuren, en dat is de vloek, dat zijn de heilsche smarten, die de Christus, zelf heilig en zelf de Zone Gods, voor ons gedragen heeft. Komt nu straks de Opstanding en ruikt de Christus zich uit de omarming van den eeuwiggen Dood los, dan gaat met hem en door hem ten leven in, wie zich aan hem vastklemt, maar zinkt ook onder nog banger vloek voor nieuw weg, wie de volmaakte liefde in Christus, gelijk ze in dat dragen der heilsche smarten uitkwam, van zich afstoet en verwerpt. In die heilsche smarten toch heeft de Christus gezwogen. In de wroeging niet over eigen schuld, die in den Heilige niet zijn kon, maar om de schuld die in ons was, en die hij, als onzer één geworden, met ons en

voor ons, als ware het een eigen schuld, droeg.
Staan we nu de sterkst sprekende plaats uit de Heilige Schriftuur op, waar ons dit mysterie openbaar wordt, dan blijkt op de meest overtuigende wijze, dat zoo, en niet anders, die heilsche smarten die de Christus voor en in zijn sterven leed, te verstaan zijn. In den meest algemeen zin ziet ge dat in 1 Cor. XV: 3, waar de apostel schrijft: «Ik heb u allen ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften, en dat hij is begraven, en dat hij is opgewekt ten derden dage naar de Schriften». Nu is dit soms wel in zulk een zin verstaan, alsof het eenmaal van Godswege vaststond, dat de mensch ter oorzaak van zijn schuld moest sterven, maar dat de Heere Jezus toen zo gezegd hebben: «Mag ik niet in plaats van den mensch gaan staan, zoo dat ik sterf, en hem de dood gespaard worde!» De Vader zou die aanbidding dan hebben aangenomen, en zoo zou de mensch vrij zijn gekomen, en Jezus gestorven zijn voor hem. Maar al moge dit zich nog zoo gereed hooren laten, toch voelt, bij eenig nadenken, een ieder, dat deze opvatting daarom niet te aanvaarden is, omdat ze wel de liefde van den Zoon op 't hoogst doet uitkomen, maar daarentegen God den Vader in een volstrekt onnatuurlijk daglicht plaatst. Geen edel rechter op aarde zou ooit, met een goede conscientie, zulk een ruil aanvaarden kunnen; hoe veel te minder zijn we dan gerechtigd, om zulk een geheel machinale uitruiling en plaatsvervangende in Gods heilige vleesch te doen gelden. Geheel deze uitwendige en mechanische voorstelling van het plaatsbestedende lijden moet dan ook, zonder dat er een spoor van achter blijve, verworpen worden. Voor onze zonde is de Christus gestorven, maar alleen doordat hij onze zonde tot de zijne had gemaakt, en, door onze zonde voor, ons te dragen, organisch het leven in de aderen onzer ziel indroeg.

Reeds van ouds was die diepere, organische opvatting door de profetie aan Israël ingeprent. Lees en herlees slechts den tragischen doofgang van den Man van Smarte in Jesaja 53. Niet eerst in zijn sterven, maar van zijn eerste verschijning af, is de Christus gedrukt door wat geestelijk hem heel de existentie bezwaart. Daarom «had hij geen gedaante noch heerlijkheid; als men hem aanzag, zoo was er geen gestalte, dat wij hem zouden begreep hebben». Men zag dan ook niet met eerbied tegen hem op, veelmeer was hij veracht en als de onwaardigste onder de menschen. Hij was een «Man van Smarte», dat kon een ieder hem aanzien. Schier een ieder was als verbergende het aangezicht voor hem, en dit alles maakte den indruk, alsof hij, uit hoofde van verborgen zonde en ontzettende schuld, van God geplaatst, geslagen en verdrukt was. En toch, van dit alles was het tegendeel waar. Er was in hem van zonde of schuld geen spoor, en al wat hiervan den schijn had, vond alleen daarin zijn oorzaak, dat hij, niet om eigen, maar om onze overtredingen verwoond, en om onze ongerechtigheden verbijzeld was. Wat hij droeg en onderging, was onze straf, en niet hem, maar ons is door zijn striemen genezing geworden. Het waren onze smarten die hij gedragen heeft, onze innerlijke verkrinking had hij op zich genomen, en zoo is ons vrede met God geworden door wat hij voor ons onderging en leed. En vraagt ge nu, hoe dit kon, en hoe dit mogelijk kon worden, zie hier dan 't antwoord: «Alzoos was 't Goddelijk bestel. Het was God zelf, die, toen wij als schapen omdooften en zoo afdoofden op een eigen weg, onzer aller ongerechtigheid op hem heeft doen aanloopen. Toen hij alzoos onze ongerechtigheid droeg, moest wel ook tot hem de Goddelijke eisch der vergelding van het onheilgeheide met het lijden uitgaan. Er kan geen zonde, er kan geen schuld zijn, of Gods heilgeheid reageert er tegen en toorn. God kan en mag het demonische, het onheilgeheide, het zondige niet ongedeerd door laten gaan en dulten. Dat zou zijn, zijn eigen heilgeheid, en daarin zijn eigen Godheid, te niet doen. Elke zonde roept om toorn, elke schuld eischt vergelding. Zoo werd toen onze schuld van hem geëischt, en toen ze geëischt werd, werd hij verdrukt, en leed hij de vergelding voor onze schuld in heilige liefde. Toen hij verdrukt werd, deed hij zijn mond niet open. Als een lam liet hij zich ter slachting leiden, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzoos deed hij zijn mond niet open. Onder dit alles nu was het de Heere God, wien het behaagde

hem te verbejzelen. Om 't overtreeden van 's Heeren volk is de pijs op hem geweest, en moest hij worden afgesneden uit het land der levenden. En toch openbaart zich in dit alles tegelijk de liefde van den Middelaar. Hij droeg onze ongerechtigheden. Hij heeft voor de zondaars geboden. Hij was 't die hun zonden droeg en die met de overtredders is gesteld geweest, toen hij zijn ziel heeft afgestort in den Dood. Rijk en voller kon 't niet worden uitgedrukt. De voorbeelding van dit alles lag ook reeds in den offerdienst van Israël, en straks zou na het Kruis het apostolisch woord dit alles toelichten, maar wonderbaarlijk diep gevoeld dan in de profetie van Jesaja, kon dit in zich opnemen van onze schuld en van onze zonde niet onder 't menschelek woord worden gebracht.

Ook het apostolische woord wijst op den zinbeelden offerdienst terug, zoo met name in wat Paulus aan de Kerk van Corinthe schreef: «Ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus; en Johannes de Dooper in wien zich het verleden voldeinde, riep het in heilige verrukking uit, toen hij Jezus tot den Jordaan zag komen: «Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt». Ook aan zijn discipelen riep de Dooper het toe: «Zie het Lam Gods», en het behoefte nauwelijks herinnering, hoe in geheel de Openbaring van Johannes den Apostel, gedurig dit beeld van het Lam, het heilige Godslam, terugkeert. Soms ontvangen we schier den indruk, alsof het lam er opzettelijk voor geschapen was, om, als 't onder de hand van wie 't slacht bezwijkt, toonbeeld te zijn van den Man van Smarte, zoo in de toederheid als in de wilgeheid, waaronder het zich den dood laat aandoen. En juist op die wilgeheid kwam het hieraan. Bijna een terugslag op Jesaja 53, als keur der lijdensprofetie, geeft daarom de apostel Petrus als hij zich aldus uitlaat: «Hij die geen zonde gedaan heeft, heeft zelf onze zonde in zijn lichaam gedragen op het hout, opdat wij, der zonde afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden; door wiens striemen gij genezen zijt». En ook hier volgt dan: «Gij waart als dwalende schapen!» Altoos weer het beeld van 't schaap van 't lam. Het lam, ons beeld, beeld van den zondaar, die als 't schaap afdoelt en omzwervt, en ditzelfde lam beeld van den Middelaar, als de wilgeheid om 't offer te brengen, het levende beeld zoekt.

Zoo is het, heel de Schrift door, in offerbeeld, in profetie en in apostolische getuigenis altoos weer de rijke, volle uiting van de genade Gods, in de alles te boven gaande toewijding van Jezus liefde, en van mystieke vrucht ter verlossing, die het ingaan van den Christus in onze existentie, in ons leven, in onze zonde en schuld, en in onze heilsche vergelding, ons aanbracht, waarin de ontfermingen onzes Gods zich verbejzelen. Samengevat staat dit het kernachtigst uitgedrukt in den brief aan de Romeinen (III: 23-26), waar alles uitgaat van de belijdenis: «Wij hebben allen gezondigd en worden om niet gerechtvaardigd, uit vrije genade, door de verlossing die in Christus Jezus is», en dan gaat het voort: «Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in zijn bloed». Alzoos noch in de beeldspraak van den offerdienst, noch in de profetie, noch in het apostolisch belijden ook maar van verre een zweem van een uitwendige, mechanische plaatsbesteding, maar steeds en allerwegen een werken van de toederste factoren van het ons toebedeelde geestesleven. Het is alles reël, het is alles geestelijk verdiept, eerst in Christus bij zijn lijden, en daarna in de gestalgen door het geloof.

Tot in zijn Begravenis is dit bevestigd. Reeds in Jesaja 53: 9 kwam het uit, hoe ook aan die Begravenis een geheel eigen betekenis was toe te kennen. Immers er staat: «Men heeft zijn graf bij de goddeloosheid gesteld, en hij is bij den rijk in zijn dood geweest, omdat hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in zijn mond geweest is». Tweeledig is alzoos het karakter, dat aan die Begravenis reeds in de profetie wordt toegekend. Eenerzijds is Jezus graf bij de goddeloosheid gesteld; dat is de smaad; maar ook anderzijds is hij in zijn dood bij den rijk geweest; dat is de eere die hem te beurt viel. En dit laatste wordt daarin verklaard, dat er bedrog noch onrecht in hem gevonden is. Met zijn sterven breekt alzoos de straffe lijn der vergelding. Geheel gestuit is ze nog niet, want hij is in zijn graf nog bij de goddeloosheid geweest, maar anderzijds begon toen reeds de eerebieding, want uit den kring der groeten

en aanzienlijken der aarde is hem eere bereid. Dat hij met de goddeloosheid gerekend werd, is het bijgezet worden in het graf op zichzelf. Alle dood, en alle graf dat met den dood samenhangt, is toch om der zonde wil. In een wereld zonder zonde zou nimmer een enig graf gedolven zijn. Maar al was dit smadelijke niet te vermijden, ten deele werd dit smadelijke dan toch opgeheven, toen Jozef van Arimathea om het lichaam van Jezus aan Pilatus vroeg, en het hem door den Romeinschen Landvoogd werd afgegeven.

Aan die Begravenis van Jezus wordt in de Schrift blijbaar bijzondere waarde gehecht. Alle vier Evangelisten vermelden, ze zelfs uitvoerig, en met alle bijzonderheden; ook Johannes, die anders wel zulke feiten beschouwde als reeds genoegzaam door de andere Evangelisten en door de predication in de gemeenten bekend. Ja, zelfs in het apostolisch getuigenis ontmoeten we toepassingen op het graf van Jezus. Niet alleen toch, dat Paulus de begravenis in 1 Cor. 15: 3, en 4 als historisch feit afzonderlijk naast het sterven en de opstanding op den voorgrond plaatst, en Petrus desgelijks doet in Hand. 2: 29, maar hij ontleent aan de Begravenis van Jezus zelfs de beeldspraak voor een gemeenschap met hem, en wel tot tweemaal toe. Eerst in Rom. 6: 4, waar we lezen: «Of weet gij niet, dat zooveel als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij gedoopt zijn in zijn dood. We zijn dus met hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkertijds Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoos ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden». En dan ten tweede male in Col. 2: 12, waar de apostel schreef: «Zijnde met hem begraven in den doop, in welken gij dan met hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, die hem uit de dooden opgewekt heeft». Christus' Kerken hebben, in aansluiting hieraan, de Begravenis van Jezus dan ook tot een afzonderlijk stuk des geloofs verklaard, en in de XII Geloofsartikelen, na de belijdenis, van het sterven van den Middelaar, afzonderlijk ook de Begravenis als een eigen stuk beleiden. Tusschen den Goeden Vrijdag en den Paaschmorgen is dan ook de Stille Zaterdag als dag des gedenkens aan het liggen van Jezus' lichaam in het graf ingenomen. Niet zelden wordt op dien Zaterdag zelfs dienst in de kerk gehouden, en wordt in geloovige gemeenten de geloovige bijzonderlijk bij de betekenis van dit liggen in het graf van het lichaam des Heeren bepaald. Toch is dit in zooverre niet geheel juist, dat het de graflegging, en niet het liggen in het graf is, waarop hier de nadruk valt. Al is het toch de gewone spreekwijze, dat men ook nu nog, op het kerkhof tredend, pleegt te zeggen: «Daar ligt mijn lieve moeder, daar ligt mijn kleine lieveling», toch weten we daarbij zeer wel, dat de persoon van moeder of kleine lieveling zich daar niet bevindt, en dat we, om juist te spreken zeggen moesten: «Daar ligt het lijf van mijn moeder, of het lijfje van mijn lieveling». Nu doet die meer juiste spreekwijze er gemeenlijk zeer weinig toe, maar bij het graf van den Heiland is die meer juiste spreekwijze toch niet geheel onverschillig. Bij Jezus Christus komt tweemaal aan de orde: in de eerste plaats de vraag, of zijn lichaam metterdaad in het graf is gelegd, maar ook daarna in de tweede plaats, of de Christus zelf in de Sjeel is nedergegaan; en deze beiden nu worden zoo licht verward, zoo men bij de Begravenis het te sterk voorstelt, alsof niet het afgestorven lichaam van den Middelaar, maar de Middelaar zelf in het graf is gelegd, iets wat natuurlijk, in letterlijken zin genomen, niet juist zou zijn. De nauwkeurigheid vereischt daarom, dat waar sprake is van het graf, meer bijzonderlijk op de graflegging van het afgestorven lichaam de aandacht zich richtte.

Voorzover, nu de Begravenis van Jezus op zichzelf, als op zichzelf staande gebeurtenis gedurig in het Oud en Nieuw Verbond vermeld wordt, of er toespeling op wordt gemaakt, moet natuurlijk op den voorgrond staan, dat de Begravenis een der trappen is van Jezus vernedering. Die in de gestaltenisse Gods was, heeft zich zelve vernederd, de gestaltenisse eens dienstknechts aangenomen hebbende. Hierin lag zijn nederdaling op deze aarde, zijn aan-nemen van ons vleesch en bloed, en zijn ingaan in de knechtgestalte. In de tweede plaats is hij, in knechtgestalte zijnde, vernederd in den dood. Maar ook hierbij bleef het niet. Op het sterven volgde het begraven worden, en ook dat behoort tot Jezus vernedering. Het gedolven graf dat op het lijf wacht, is een macht die uit

het aardrijk op ons aandringt, om ons te verslinden. Wat het graf in zich opneemt, laat het niet ongedeerd gelijk het neerdaalt, maar grijpt het al spoedig met verderende en ontbindende krachten aan. Alle schoon of sierlijk, dat in het lichaam moge hebben uitgeblonken, verliest dan zijn glans, boett zijn aantrekkelijkheid in. Het liefste, teederste en aannemigste gelaat verandert reeds na enkele dagen derwijls, dat ge bij het aanden ervan gehinderd wordt door het afstootelijke beeld waarop uw oog valt. Wel zijn er excepties. Soms ondergaat het lijf een zoodanige chemische verandering, dat het een zeepachtige massa wordt en schoon blijft, doch dit is een hooge uitzondering, en rekent voor de algemeene betekenis van het graf niet mede. Weer op andere wijze wordt vaak het lijf voor verderving bewaard door inbalseming, na aftapping van het bloed en uittichting van de te weke deelen, en gelijk men weet waren vooral de Egyptenaren er op uit, om de lijken zoo lang het kon te bestendigen, zoodat men nu nog in Calro, en elders, lijken uit de Sarcophaag heeft kunnen lichten, die op het gelaat nog dezelfde trekken vertoonen, die in den persoon, van wien het lijf is, voor 3000 en meer jaren uitkwamen. Doch ook dit zijn niet anders dan kunstmiddelen om de harde realiteit van het graf te verbloemen. Het graf op zich zelf, zoo als de kuilt in de aarde wordt uitgegraven, en gelijk deze zich opent om het lijf te ontvangen, is een macht, niet der der bewaring, maar der vernieling. Het is het aardrijk dat den mensch, onder wiens voetreden het als versmaad was, nu op zijn beurt doet nederdalen en in zich opneemt, om hem te vernietigen, tot straks het oogenblik komt waarop van dien mensch noch boven noch in de aarde ook maar iets van zijn gedaante nader te ontdekken valt.

Behalve als straf voor de vernedering heeft het graf van Jezus ook deze betekenis, dat ze het waartachtige sterven van den Heiland waarborgt. Toen Pilatus het lichaam van Jezus aan Jozef van Arimathea afstond, twijfelde hij wel eerst of Jezus reeds gestorven kon zijn. De kruiseling stierf in den regel zoo spoedig niet, en meermalen moesten tenslotte zulke lichamen geweld-dadig doodgeslagen worden. Pilatus riep daarom den officier die de wacht bij het Kruis had betrokken, tot zich, en onder-vroeg hem, of Jezus reeds lang gestorven was. En eerst toen hij van dien officier de zekerheid had verkregen dat Jezus waarlijk gestorven was, stond hij het lichaam aan Jozef af. Juist de begeerte van Jozef van Arimathea om aan Jezus een eervolle begravenis te verzekeren, heeft aanleiding gegeven tot een opzettelijk onderzoek; dit onderzoek is door de openbare macht ingesteld; er is beroep gedaan op den man die bij het Kruis het bevel voerde; en toen ook zoo nog twijfel mogelijk scheen, heeft juist het graf van Jezus aanleiding gegeven tot het bezetten van de grafspelonk niet een militaire wacht en tot verzegeling van de spelonk zelve. Had Jozef van Arimathea zich niet voor de eervolle begravenis van Jezus opgevaardigd, en was de zorg voor het doode lichaam aan de beulsknechten overgelaten geweest, zoo zou allerlei beweren ingang hebben kunnen vinden, om het feit der Opstanding aan te tasten met het voorgeven, dat er geen eigenlijk sterven had plaats gegrepen, en er dus ook van Opstanding geen sprake kon zijn. Door de officiële begravenis, als we het zoo noemen mogen, is dit afgesneden, en afgesneden eveneens door hetgeen op de officiële begravenis gevolgd is. Het graf is na de begravenis geen oogenblik open gebleven. Een groote steen, die niet dan met moeite af te wendelen was, is er voor geplaatst. Die kolossale, monumentale steen is toen ten overvloede nog met een koord er om verzegeld. En om ten slotte alle mogelijkheid van bedrog af te snijden, is er toen, bij dag en bij nacht, tot aan den Paaschmorgen, een wacht van Romeinsche soldaten bij geplaatst om aan alle kwaadwilligheid den toegang te versperren. De beide machten die den Kruisdood aan Jezus hadden aangedaan, d. i. het Sanhedrin en de Landvoogd, hebben alzoos juist door hun pogen om 't geloof aan Jezus opstanding af te snijden, geheel tegen hun bedoeling in, aan heel de wereld den waarborg gegeven, dat Jezus wel waarlijk gestorven was, en uit zijn graf niet kon opstaan dan door Opstanding uit den dood.

Dr. A. K.